

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného zákonným zástupcem: K. P., právně zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 10. 2010, čj. MV-70658-2/VS-2010,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2010, čj. OAM-3705-10/TP-2010, zamítlo Ministerstvo vnitra žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce totiž nesplnil podmínky uvedené v ustanovení § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), konkrétně podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území České republiky.

Rozklad žalobce zamítl ministr vnitra rozhodnutím ze dne 20. 10. 2010, čj. MV-70658-2/VS-2010; ve všem se přitom ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

V žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu žalobce uvedl, že je občanem Ruské federace, v České republice pobývá od svého narození se svými rodiči, kteří zde pobývali od přelomu roku 1999/2000 do října 2004, následně z pracovních důvodů odcestovali do Ruské federace, v roce 2007 se vrátili a od té doby zde nepřetržitě pobývají spolu se žalobcem. Dne 19. 4. 2010 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a požádal o přerušování řízení, aby mohl doplnit další náležitosti žádosti. Podle této žádosti měla

být s odvoláním na ustanovení čl. 4 odst. 3 pododst. 2 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (dále jen „směrnice“), žalobcovým rodičům uznána nepřetržitost jejich pobytu na území České republiky i během pobytu na území Ruské federace. Mimořádný důvod, pro který měla být rodičům žalobce tato nepřetržitost uznána, spatřuje žalobce v tom, že se stali oběťmi nesprávného postupu orgánů Polské republiky, v důsledku čehož jim nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt v České republice. Správní orgán I. stupně žádost zamítl, aniž zkoumal oprávněnost aplikace ustanovení směrnice a aniž reagoval na žádost o přerušení řízení. Žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 68 odst. 3 a § 90 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Správní orgán I. stupně měl dle § 64 odst. 2 správního řádu k žádosti žalobce přerušit řízení. Nesprávný postup shledal žalobce také v tom, že správní orgán postupoval podle § 51 odst. 3, a nikoli dle § 45 odst. 2 a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření k podané žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů obou instancí, uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba není důvodná.

Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. byla s účinností od 1. ledna 2011 zřízena Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je dle § 170a tohoto zákona nadřízeným orgánem ministerstva vnitra ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se tudíž v daném případě dle § 69 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) stala pasivně legitimovaným subjektem.

Předmětem nyní probíhajícího řízení není posouzení, zda měla být rodičům žalobce uznána nepřetržitost jejich pobytu na území České republiky s odvoláním na ustanovení čl. 4 odst. 3 pododst. 2 směrnice, či nikoli. Soud se proto tímto tvrzením žalobce nezabýval.

Neopodstatněná je námitka o tom, že měl správní orgán řízení k žádosti žalobce přerušit. Podle § 64 odst. 2 správního řádu je správní orgán v zásadě povinen řízení o žádosti na návrh žadatele přerušit; tato povinnost však nemůže být vykládána mechanicky, ale v souladu se svým účelem, tj. umožnit žadateli „přestávku“ v řízení a poté z jeho popudu opět v řízení pokračovat. V projednávaném případě nebyl dán reálný důvod pro přerušení řízení; nebylo třeba k žádosti doplňovat další náležitosti, neboť správní orgán zjistil skutečnost, která dle § 51 odst. 3 správního řádu znemožňovala žádosti vyhovět. Požadovaná přestávka by neměla smysl, ať by trvala jakkoli dlouho, protože ani po jejím skončení by nebyl důvod v řízení pokračovat. Nepřetržitý pětiletý pobyt na území je nezbytnou podmínkou, bez níž nelze povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců vydat. Přerušení řízení by tedy nemělo žádné opodstatnění; v tomto ohledu lze § 51 odst. 3 považovat za ustanovení speciální k § 64 odst. 2 správního řádu. Správní orgán proto postupoval v souladu se zákonem, když ve věci rozhodl meritorně a žádost zamítl s odkazem na § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010. Pro úplnost soud dodává, že ve správním řízení o vydání povolení k trvalému pobytu se subsidiárně aplikují ustanovení správního řádu; zákon o pobytu cizinců však v daném případě stanovil správnímu orgánu jediný možný postup, a to žádost zamítnout.

S ohledem na výše uvedené nemůže uspět ani žalobní bod, podle něž měl správní orgán řízení o žádosti zastavit v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) a § 45 odst. 2 správního řádu. Správní orgán řízení nemohl zastavit, poněvadž žalobci neurčil žádnou lhůtu k odstranění vad žádosti; ostatně ani doložení dalších náležitostí by nezměnilo nic na faktu, že žalobce nesplnil

hlavní podmínku – pětiletý nepřetržitý pobyt, a jeho žádosti proto nebylo možné vyhovět. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 68 zákona o pobytu cizinců, byl správní orgán povinen jeho žádost zamítnout.

Žalobce se narodil dne X; žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců podal dne 19. 4. 2010. V době podání žádosti žalobce pobýval na území České republiky po dobu deseti měsíců. Odvolací orgán proto nepochybil, když konstatoval, že žalobce nesplnil základní podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tzn. dobu pěti let nepřetržitého pobytu na území; svůj závěr přitom řádně a logicky odůvodnil.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. ledna 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková